

וַיֵּרָא וְהָנְהָ בָאָר בַּשָּׂדֶה וְהָנְהָ שָׁם שְׁלֹשָׁה עֲדָרֵי צֹאן רוֹבְצִים עֲלֶיהָ. (בראשית כט)
 בָּאָר - הַדְּרָגָה שֶׁל אָדוֹן כָּל הָאָרֶץ. בַּשָּׂדֶה, שְׁלֹשָׁה עֲדָרֵי צֹאן, תֵּלַת דְּרָגִין עֲלֵאִין קַדִּישִׁין, מִתְמַקְנָן עַל הַהוּא בִּירָא, וְאִינוּן, נְצִ"ח וְהוּ"ד וַיִּסּוּדָא דְעֵלְמָא. וְאֵלִין מְשַׁכִּין מִיָּא מְלַעֲיָלָא, וּמְלִיָּין לְהֵאֵי בִּירָא.

בְּגִין דְּהָהוּא מְקוּרָא, יִסּוּדָא דְעֵלְמָא, כַּד שְׁאֲרֵי בְּגוּ הָהוּא בִּירָא, עֲבִיד פִּירֵי וְנִבְיַע תְּדִיר, וְאַתְמַלְיָא הָהוּא בִּירָא מְגִיָּה. כִּיּוֹן דְּאַתְמַלְיָא, וְדָאֵי (בראשית כט) פִּי מִן הַבָּאָר הָיִיא וַשְׁקוּ הָעֲדָרִים, אֵלִין אִינוּן כָּל אוֹכְלוֹסִין וּמְשַׁרְיָין קַדִּישִׁין, דְּכֻלְהוּ שְׁקִיָּין וְשִׁתְּאָן מִהָהוּא בִּירָא, וְכָל חַד וְחַד כְּמָה דְאַתְחַזִּי לֵיהּ.

וְהָאֲבֹן גְּדוּלָּה עַל פִּי הַבָּאָר. דָּא אֲבֹן, דְּמִיָּנָה כְּשֶׁלִּי בְּנֵי עֲלְמָא, אֲבֹן נִגְף וְצוּר מְכֻשׁוּל, דְּקִיָּיִמָא תְּדִיר עַל פִּי הָאֵי בָּאָר, עַל מִיָּמְרִיָּה, לְמַתְבַּע דִּינָא דְכָל עֲלְמָא, דְלָא יַחֲוֹת מְזוּנָא וְטַב לְעֵלְמָא.

וְנִאֲסַפּוּ שְׁמָה כָּל הָעֲדָרִים, וְנִאֲסַפּוּ שְׁמָה הָעֲדָרִים, לָא כְּתִיב, אֲלָא כָּל הָעֲדָרִים, מְשַׁרְיָין קַדִּישִׁין לְעֵילָא, וּמְשַׁרְיָין קַדִּישִׁין לְתַתָּא, אֵלִין בְּשִׁירִין וְתוֹשְׁבָחוֹן לְעֵילָא, וְאֵלִין בְּצֻלוֹתֵין וּבְעוֹתֵין לְתַתָּא, אֵלִין וְאֵלִין מִיָּד (בראשית כט) וּגְלָלוּ אֶת הָאֲבֹן מֵעַל פִּי הַבָּאָר, מְגַנְדְּרִין לָהּ, וּמַעְבְּרִין לָהּ מִן קַדְשָׁא וְאַסְתְּלִיק מִן דִּינָא. מִיָּד וְהִשְׁקוּ אֶת הַצֹּאן, נְטִלוּ מִלְּאֲכֵי עֲלָאֵי לְעֵילָא, וְנְטִלֵי יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא.

לְבָתֵר וְהִשְׁבּוּ אֶת הָאֲבֹן, עַל מִיָּמְרָא, דְּהֵאֵי בָּאָר, לְאַתְעֻטְרָא (ס"א לְאַתְעֻטְרָא) קַמְיָה, וְלְמַתְבַּע דִּינָא דְעֵלְמָא, לְאַתְנַהֲגָא עֲלְמָא בְּדִינָא, וְהִכֵּי אֲצֻטְרִיָּךְ דְּהָא לָא יְכִיל עֲלְמָא לְמִיָּקָם אֲלָא עַל דִּינָא, לְמַהוּי כְּלָא בְּקֻשׁוּט וְזָכוּ.

כִּיּוֹן דְּאַשְׁתְּלִים יַעֲקֹב, לָא אֲצֻטְרִיָּךְ לְהֵאֵי אֲבֹן סִיּוּעָא אַחְרָא, אַחַר כֶּף וְהִשְׁבּוּ אֶת הָאֲבֹן, עַל פְּקֻדַת הַבָּאָר הַזֶּה, שְׁתַּהֲיָה מְעֻטְרָת (מִמְנַת) לְפָנָיו וְלְתַבַּע הַדִּין שֶׁל הָעוֹלָם, לְהַנְהִיג הָעוֹלָם בְּדִין, וְכֶף צְרִיף, שְׁהֲרֵי אֵין הָעוֹלָם יְכוּל לְעַמֵּד אֲלָא עַל דִּין, שְׁהַפֵּל יֵהִיָּה בְּאִמַּת וְזָכוּת.

בֵּינן שְׁנַשְׁלָם יַעֲקֹב, לָא הַצְטְרִיף לְאֲבֹן הַזֶּה סִיּוּעָא אַחְרָא. מַה כְּתוּב? וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב וַיִּגַּל אֶת הָאֲבֹן. וַיִּגַּל

מה כתיב (בראשית כט) ויגש יעקב ויגל את האבן. ויגל ויגלו, ולא כתיב ויסר והסירו. אלא ויגלו, היינו ערבובא דשטן, דמערבבין ליה, דלא זכיל לקטרגא. ויעקב בלחודיה, לא אצטרף לסיועא אחרא, אלא איהו בלחודיה, דהא שלימו דאבהתא הוה יעקב, דכיון דזכיל ביה בעשו בהאי עלמא זכיל לעילא. ובכלא אצטרף עובדא.

ויגלו, ולא כתיב ויסר והסירו, אלא ויגלו, היינו ערבובא דשטן, שלא השטן שמערבבים אותו שלא יוכל לקטרג. ויעקב לבדו, לא הצטרף לסיוע אחר, אלא הוא לבדו. שהרי יעקב היה בחיר האבות. שפיון שכל לעשו בעולם הזה, יכול למעלה, ובכל צריך מעשה.

תרין עלמין אחסין יעקב, חד עלמא דאתגליא, וחד עלמא דאתפסיא כגוונא דלהון ממש, מחד נפקו שית שבטין, ומחד נפקו תרין שבטין. עלמא דאתפסיא אפיק שית סטרין, עלמא דאתגליא אפיק תרין, ואינון תרין כרובין דתחותה, ויעקב בין תרין עלמין אשתפח, בדיוקנא דלהון ממש, ובגין כך פל מלוי דלאה הוו באתפסיא, ודרחל באתגליא.

שני עולמות ירש יעקב - אחד העולם שנגלה, ואחד העולם שהתכסה, כמו שהם ממש. מאחד יצאו ששה שבטים, ומאחד יצאו שני שבטים. העולם המכסה הוציא ששה צדדים, והעולם המגלה הוציא שנים, ואותם שני הכרובים שפתחיה. ויעקב נמצא בין שני עולמות, בדמותם ממש, ומשום כך פל דברי לאה היו בנכסה, ושל רחל בהתגלות.

בני עליון, קדישי עליונין, בריכן (כ"א בררו) דעלמא, מוחא דאגוזא. פנשו למנדע, הא צפרא נחית בכל יומא, אתער בגנתא. שלהובא דנורא בגדפהא. בידהא תלתא מגרופיין שנינן כחרבא. מפתחן גניזין בידא ימינא.

משנה. בני עליון, קדושים עליונים, ברוכי ונבחרו העולם, מח האגוז, התפנסו לדעת. הנה צפור יורדת בכל יום, מתעוררת בגן. שלהבת אש בכנפיה, בידיה שלל מגרפות שנונות פחרב, מפתחות של גנוזים ביד ימין. קורא בחיל ואמר: מי מכס שפניו מאירות, שנכנס ויצא והחזיק בעץ החיים, הגיע לענפיו, אחז בשרשיו, אכל מפריו המתוק מדבש, נותן חיים לנפש ורפואה לעצמו?

קרי בחיל ואמר, מאן מנכון די נהירו אנפוי, די עאל ונפק ואתתקיף באילנא דחיי, מטא בענפוי, אחיד בשרשוי, אכיל מאיביה מתיק מדובשא, זיהיב חיינ לנפשא, אסוותא לגרמיה.

השכר מהרהור רע, מהרהור שמשקר בעץ החיים, מטמא הנהר והנחל המקור של ישראל, שנותן מות לנפש ושכר לעצמו, אין לו כלל קיום.

אסתמר מהרהורא בישא, מהרהורא דמשקר באילנא דחיי, מסאיב נהרא ונחלא מקורא דישראל, דיהיב מותא לנפשא, ותבירו לגרמיה לית ליה קיומא כלל.

הרהורא דמסאיב ההוא מקורא דיליה, עביד אילנא דשקרא, בגין דההוא הרהורא סלקא, ואחלה נפשא תחות נפשא. אילנא דחיי אסתלק, ואילנא דמותא אתתקיף ביה, נפשא מתמן משיך.

הרהור שמשקר בעץ החיים, מטמא הנהר והנחל המקור של ישראל, שנותן מות לנפש ושכר לעצמו, אין לו כלל קיום.

ווי ליה, דאתעקר בההוא הרהורא, מגו אילנא דחיי, שלו, עושה עץ של שקר, משום שאותו הרהור עולה ומחליף נפש תחת נפש. עץ החיים מסתלק, ועץ המות מחזיק בו, מושך משם הנפש.

אזי לו שנעקר בהרהור ההוא מתוך עץ החיים ונדבק בעץ המות, אין בו ענפים, לא רואה טוב